

Haskó Györgyike Nyaraláskor A Falubeli Gyerekekkel

Ez a kép is az egyik romhányi nyaraláson készült, amikor a falubeli gyerekekkel játszottunk. Amikor nagyobbak lettünk, akkor Romhányban nyaraltunk. A cselédlányunk romhányi lány volt, és anyám velünk együtt leküldte őt Romhányba. A papája nem élt, de a néni igen, és a romhányi főutcán volt nekik egy portájuk. Egy parasztház volt nagy szérűvel, kazlakkal. Földművesek voltak, több testvére is volt, szóval rendes nagy család volt. Mi nem mezítláb jártunk, hanem saruban, bár mindenki mezítláb járt a faluban, kivéve vasárnap, amikor templomba mentek. De egy idő után már mi is tudtunk a tarlón mezítláb járni. Szigorúan tilos volt a kazlakban játszani, mert veszélyes volt, nekünk se volt szabad, de azért össze-vissza mászkáltunk ott a kazlak között. A cselédlányunk sok szoknyában járt, a faluban mindenki sok szoknyában járt, nagyon szép népviselet volt. Vasárnap a lányok -- a lányoknak copfjuk volt, a végén egy nagy szalaggal -- kart karba öltve mentek végig az utcán és énekeltek, a fiúk meg utánuk, csizmában, fekete nadrágban. Mikor anyám is ott volt, ő is beöltözött ottani népviseletbe, és mi is. Nekem romhányi népviseletből volt a díszmagyarom, pártám is volt, és mikor kislány voltam, akkor az évfázóra, március 15-re díszmagyarban mentünk. Három vagy négy nyáron át nyaraltunk Romhányban, de akkor férjhez ment a cselédlányunk. Tőlünk mindig férjhez mentek a lányok.